

**בבית הדין המשמעתי
של לשכת עורכי הדין במחוז ירושלים**

בד"מ 39/19

בפני הרכב ב"ד: עו"ד יהושע קרמר, אב"ד
עו"ד עמיר אברהמי, חב"ד
עו"ד דניאל נווה, חב"ד

בענין: ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין במחוז ירושלים
באמצעות ב"כ עו"ד חנן רובינשטיין מרחוב בן יהודה 10 ירושלים

המבקש

נגד

1. עו"ד מוחמד אבו סנינה מ.ר. 38820
על-ידי ב"כ נביל אזיחמן
2. עו"ד נדים גרייב מ.ר. 41708
3. עו"ד עומר אסכאפי מ.ר. 58096
על-ידי ב"כ עו"ד יאסין גית

המשיבים

החלטה

בקשה להשתתף עונש עקב הרשעה פלילית

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום פלילי בת"פ 8336-04-14 לבית המשפט המחוזי בירושלים. כתב האישום מתאר את העסקתם במשרד אל קודס לשירות חוקתי ומסחר [להלן – "המשרד"] בין התאריכים ינואר 2012 עד מרץ 2014. כתב האישום המגורר מייחס למשיבים את האישומים הבאים:
א. מגע עם סוכן חוץ – עבירה לפי סעיף 114 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן – "חוק העונשין"].
ב. מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת – עבירה לפי סעיף 85(ג) לתקנות ההגנה (שעת חירות) 1945 (עשרות עבירות)
ג. איסור פעולה ברכוש למטרות טרור – עבירה לפי סעיף 8(א) לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה 2005 (עשרות עבירות).
2. בשלב מאוחר יותר, תוקן כתב האישום וצורפה אליו רשימת ביקורי המשיבים בבתי הכלא ורשימת האיגרות שבה היה מעורב כל אחד מהמשיבים.
3. ענינו של המשיב 3 הסתיים לפני ענינם של המשיבים 1-2 בהסדר טיעון ואילו המשיבים 1-2 הגיעו אף הם לעסקת טיעון, שבה הודו והורשעו מכוח הודאתם. בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן נאמר כי תנועת החמאס והג'יהאד האסלאמי הינם ארגוני טרור [להלן – "הארגונים"].

4. בהמשך בחלקו הכללי של כתב האישום המתוקן, פורט כי בישראל נמצאים מספר בתי כלא שבהם קיימים אנפים של אסירים ביטחוניים, בין השאר, מארגונים לעיל, שהם ארגוני טרור. בהתאם לנהלי בתי הסוהר נאסר על יצירת קשר בין הכלואים הביטחוניים בבתי הכלא השונים ואוסרות שיתות טלפון או העברת מסרים בינם לבין עצמם מבתי הכלא החוצה, וזאת משיקולים של שמירה על ביטחון המדינה ושמירה על ניהולם התקין של בתי הכלא.
5. עוד נאמר כי מאפשרים גישה בין עורכי דין לכלואים רק לצורך טיפול בענייניהם המשפטיים של הכלואים. המשיבים 1 ו-2 הועסקו במשרד רק לצורך ביקור האסירים מהארגונים הכלואים בבתי הכלא בישראל והעברת מסרים ארגוניים [להלן- "האגרות"] בין האסירים בבתי הכלא השונים ובין הנהגות הארגונים כדי לתת שרות להתאחדות בלתי מוכרת, דבר האסור.
6. את האגרות לאסירים מתוך כלא קיבלו המשיבים ממפעילי המשרד ולאחר התגובות מהאסירים היו מעבירים אותם בחזרה למשרד או לבתי הכלא השונים, וזאת לשם קידום פעילות הארגון, ולמעשה היו הגורם המקשר להעברת מידע. תמורת ביצוע הביקורים והעברת האגרות קיבלו המשיבים מהמשרד סכומים שבין 400 ₪ ל-600 ₪.
7. למעשה, המשיבים לא יצגו את האסירים הביטחוניים בכל הליך משפטי וכל תפקידם היה בהעברת המסרים לשם תיאום צעדי מתאה כנגד שירות בתי הסוהר לרבות; תיאום שביתות רעב וכן תיאום צעדים ארגוניים. המשיבים היו מקבלים סידור עבודה ואת האגרות להעברה ממפעילי המשרד, הציגו אותם לאסירים ורשמו את התגובות, אותן העבירו למשרד.
8. המשיב 1 ביצע 520 ביקורים בבתי הכלא השונים והעביר 10 אגרות ואילו המשיב 2 ביצע 67 ביקורים והעביר 4 אגרות והמשיב 3 ביצע 22 ביקורים והעביר 4 אגרות.
9. המשיבים ידעו כי אותם האסירים נידונו בשל השתייכותם לארגונים וכי העברת המסרים אסורה. בהתאם לכתב האישום המתוקן, המשיבים נאשמים **במתן שירות להתאחדות בלתי מותרת** – עבירה לפי סעיף 185(ג) לתקנות ההגנה (שעת חירות) 1945 (עשרות עבירות).
10. הסניגורים של המשיבים אישרו את ההסדר והסבירו ללקוחותיהם את הסדר הטיעון. בהתאם ניתנה הכרעת הדין המרשיעה. ביחס למשיב מס' 3 הוא הורשע קודם לפי הודייתו וניתנה הכרעת דין וגם גזר דין.
11. המדינה ויתר הצדדים ערערו לבית המשפט העליון אשר החמיר בעונשם; המשיב 1 נדון למאסר של 12 חודשי מאסר; המשיב 2 – 8 חודשי מאסר והמשיב 3 – 6 חודשי מאסר.
12. ב"כ המבקש מסתמך על סעיף 75 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"ה-1961 הקובע:
- "עו"ד שהורשע בבית משפט או בבית דין בפסק סופי בשל עבירה פלילית, רשאי בית דין משמעת מחוזי, על פי בקשת קובל, להטיל עליו את העונשים האמורים בסעיף 68, אם מצא שבנסיבות העניין היה בעבירה משום קלון".**

13. הקובל עומד על חומרת מעשיהם של המשיבים המהווים קלון ומבקש להטיל עליהם עונש, כפי שיפורט בעת הדיון וכן הוצאות.

עמדת המבקש

14. המבקש עותר להטיל על כל אחד מהמשיבים השעיה של 10 שנים.

15. הוא מסתמך על פסק דין בבד"א 39/18 שם התקבל הערעור והמשיבה, שירין עיסאוי [המפעילה של המשיבים] נדונה להוצאה מן הלשכה, שהוא עונש חמור יותר מהשעיה של 10 שנים.

16. ב"כ המבקש עומד על כך שעונשיהם של המשיבים הוחמרו בבית המשפט העליון, שם נקבע בסעיף 12 לפסק הדין [ע"פ 4359/19 ואח'] בסעיף 12 כלהלן: "חומרה הטמונה במעשיהם של המשיבים, אשר נכנסו בשערי בית הכלא והעבירו מסרים בין אסירים ביטחוניים לבין ארגוני הטרור ונציגיהם- היא רבה, ואין להקל בה ראש. חומרה יתרה יש לייחס לכך שהמשיבים ניצלו באופן בוטה את מעמדם כעורכי דין על מנת להיפגש עם אסירים ביטחוניים שלא לשם ייצוג ענייניהם המשפטיים, ובכך מעלו באמון שניתן בהם ובחובותיהם הבסיסיות לשמירה על יושר מקצוע עריכת הדין".

17. ב"כ המבקש מסתמך על פסק הדין של בית המשפט העליון הנ"ל, בו נקבע בסעיף 14 "זאת ועוד, בית משפט זה קבע לא אחת כי גם פעולה המעניקה לארגוני הטרור שירות במישור הארגוני היא פעילות אסורה, וזאת בין היתר בשל הקושי לבודד את הפונקציה האזרחית מהפונקציה הצבאית בפועלם של ארגונים אלה". ובהמשך בסעיף 15; "בענייננו, המשיבים שימשו כגורם פעיל בתכנית שתכליתה שמירה על קשר רציף בין הנהגות ארגוני הטרור לבין האסירים הביטחוניים...".

18. לדעת ב"כ המבקש מקרה זה תמור יותר מפרשה אחרת, של ליאורה ברקו [בד"מ 37/12] שהושעתה ל- 8 שנים על הכנסת סמים לכלא, שכן העברת מסרים פוגעת בביטחון המדינה. המשיבים היו אנשי השטח של סוהיר איוב, שהפעילה את המשרד ואותם, והם אלו שחעבירו את המסרים עצמם.

19. אמנם יש להתחשב בנסיבות האישיות אך זאת במשורה ובאופן מידתי.

תגובת המשיבים

20. המשיבים טוענים שאין בעבירות בהן הורשעו משום קלון ואין באגרות מסרים מוצפנים. לשיטתם, עיון באגרות מראה שאין בהן מסרים אסורים וגם לא מידע מוצפן.

21. ב"כ המשיב 1 מצטט מגזר הדין שניתן על-ידי כ"ב השופט משה דדורי לפיו המסרים היו בנושאים שוליים וניתן היה להסתפק בעונש משמעותי, והכל מצוי ברף התחתון של מתן שירות להתאחדות בלתי חוקית [סעיפים 204 ו- 205 לגזר הדין בת"פ 8336-04-14].

22. בהמשך גזר הדין מציין כב' השופט מ' דרורי כי כאשר מעיינים באגרות ניתן ללמוד כי אין מדובר בליבת המעשים האסורים של ארגון החמאס וכי אם היה מדובר במסרים של פיגועים כי אז העונש היה כבד בהרבה, ואפילו ב"כ המאשימה הצהירה כי אין במסרים כל קשר או זיקה לפיגועים סעיף 198 ו-199 לגזר הדין].

23. מאז המעשים עברו קרוב לשבע שנים שבחלקן היו מנועים המשיבים מלעסוק בעריכת דין ומאז לא הסתבכו בפלילים.

: המשיב 2 ביקש בתחילת הדיון כי ימונה לו סניגור, אלא מששמע את טיעוני ב"כ המשיב 1, חזר בו מבקשתו למינוי סניגור ואימץ את כלל טיעוניו של ב"כ משיב 1.

24. המשיב 3 הצטרף גם הוא לטיעוני ב"כ משיב 1. המשיב 3 מציין 3 כי הוא עבד רק חודש וחמישה ימים בשרות המשרד וכי מעד מעידה חד-פעמית. הוא משמש בתור אפוטרופוס על אחיו ודואג לכל צרכיו.

25. בכל מקרה, מדובר בעורכי דין נורמטיביים שהיו בתחילת דרכם, שלא השכילו להבין ולהבחין בין המותר והאסור. ב"כ המשיבים מבקש להסתפק ב- 6 חודשי השעיה כפי שניתן לסוהר איוב [בד"מ 41/15] או לא להשעותם כלל.

דיון והכרעה

26. כל שנותר לנו הוא להכריע אם העבירות המיוחסות למשיבים הן עבירות שיש עמן קלון. אכן שאלת הקלון אינה חד-משמעית והיא נלמדת מנסיבות העבירה, כפי שנקבע בעליע 4/88 הועד המרכזי של לשכת עורכי הדין נ' פלוני פ"ד מ"ג (3) 475:

"הדיבור 'עבירה שיש עמה קלון' הוא דיבור עמום, שכן המלה 'קלון' יוצרת חוסר ודאות באשר לתחולתה על פרטים. פשיטא, שלא כל 'עבירה' יש בה קלון, יש עבירות שאין בהן קלון. נקודת החיתוך בין העבירות השונות נעשית על-פי אמת-מידה שהיא במהותה מוסרית... מרכז הכובד של ההכרעה אינו טמון ביסודות הפורמאליים של העבירה אלא בנסיבות בהן נעברה העבירה... נסיבות אלה הן המצביעות על אותה חומרה מוסרית, אשר הדיבור 'קלון' מגבש אותה... אכן, 'עבירה שיש עמה קלון' הינה עבירה, אשר נסיבות ביצועה מעידות, כי בעברין נפל מגם מוסרי חמור. על מהותו של פגם זה יש לעמוד על-פי תכליתה של החקיקה, אשר במסגרתה מופיעה ההוראה בדבר עבירה שיש עמה קלון.

סבורני, כי במרכז ההוראה שבסעיף 75 לחוק עומדת התפיסה כי מקצוע עריכת-דין אינו עולה בקנה אחד עם הפרת דין. מי שנמנה על שורותיה של לשכת עורכי-הדין, וממרה את פי החוק, ובמיוחד כשהוא עובר עבירה פלילית, הריהו פוגע גם בכבוד המקצוע ועקרונותיו. ואין נפקא מינה אם עבר את העבירה תוך שהוא ממלא את תפקידיו המקצועיים, או מחוצה למסגרת זו. מכאן שעל עורך דין שדבק בו רבב מוסרי חמור, עקב עבירה פלילית שביצע, לא רק לשאת את עונו בהליך הפלילי, ככל

עובר עבירה, אלא שבהיות התנהגות ברמה מוסרית כזאת פוגעת גם בערכי המקצוע, על בית-הדין למשמעת להדרש להתנהגות כזאת בדרך שהותוותה בסעיף 75 לחוק.

27. הפסיקה מחמירה עם עו"ד, היא דורשת ממנו נורמות התנהגות גבוהות, ומייחסת קלון בהרבה מהעבירות, וכך קובע כב' השופט א' ברק [על"ע 2579/90 ועד מחוז תל-אביב נ' פלוני מה (4) 729].

"נסיבות המעידות אל אי-עמידתו של עורך-דין בדרישותיה של החברה מהעוסק במקצוע זה יכולות להיות נסיבות מנסיבות שונות. כך, למשל, עבירה הכרוכה בשיבוש הליכי משפט, כגון ניסיון לביזוי ראיה ושבועת שקר, מעמידה בספק את התאמתו של אדם לעסוק בעריכת-דין (על"ע 3/87 [6] הנ"ל). גם עבירות אחרות המעידות על חוסר אמינותו של עורך הדין, למשל מתן הצהרה כוזבת או עבירות אחרות הקשורות במירמה, יהיה בהן בדרך כלל משום קלון (על"ע 6/70 ...). אך אין הכרח שנסיונות ביצוע העבירה יקשרו אותה ישירות לאמינותו של עורך הדין בניהול ההליך המשפטי. מהיות עורך הדין חלק מהמערכת המשפטית, ומהיותו עזר כנגד בית המשפט במלאכתו השיפוטית (ע"פ 236/88 [9], בעמ' 503), עליו להיות נאמן לחוקי המדינה ולגלות רמה מקצועית ואותיות ההולמת את המקצוע וגם את האמון שהלקוח, בית המשפט והציבור נותנים בעורך הדין. על-כן, עבירה על חוקי המדינה, המעידה על זלזול וחוסר כבוד של עורך הדין כלפי החוק, ניתן לראותה כעבירה שיש עמה קלון; עבירה - המעידה על אופי פגום או על היעדר שליטה ביצרו או על תפיסה אתית מעוותת של תפקוד עורך הדין והחוק בחברה - ניתן לראותה כעבירה שיש עמה קלון."

28. לגבי עבירת אלימות, נקבע בעל"ע 11744/04 עו"ד מאיר זיו נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין כי: הקביעה אם דבק בעבירה קלון אם לאו מוכרעת אם כן, בין היתר, בהתאם למידת החריגה שבהתנהגותו של עורך הדין מסטנדרד ההתנהגות המצופה מהעוסק במקצוע זה. סטנדרד זה גבוה הוא. עורך דין נדרש לעמוד ברף נורמטיבי גבוה. תחת גלימתו מסתופפות, זו בצד זו, כל אותן חובות הייחודיות למקצועו, וביניהן גם החובה לכבד את החוק, החובה לשמר את מעמד קהילת עורכי הדין, את כבוד המקצוע ואת האמון שרוחש הציבור לעורכי הדין, אמון שהוא מאבני היסוד לפעולתם. חובות אלה מוטלות על עורך הדין גם כאשר יוצא הוא את שערי בית המשפט, גם כאשר אין הוא פועל בכובעו כעורך דין. החובות שנוטל הוא על עצמו מרגע שעטה על כתפיו את גלימת עורך הדין ממשיכות לחייב אותו גם כאשר מסיר הוא את הגלימה. אכן, השאלה האם נעברה העבירה תוך שעורך הדין ממלא תפקידו או במנותק מעיסוקו זה אינה מעלה ואינה מורידה לעצם ההכרעה בשאלת הקלון, כל עוד נמצא כי התנהגותו אינה עולה בהתאמה עם ההתנהגות המצופה והנדרשת מעורך דין (קלינג, שם, בעמ' 516; על"ע 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב-יפו, פ"ד נח (4) 55, 66 - 67). ברוח זו פסק בית משפט זה כי למוסדות לשכת עורכי הדין סמכות להטיל עונש, מכוח הוראת סעיף 75 לחוק, גם בגין עבירות שבוצעו שלא במסגרת מילוי תפקידו המקצועיים של עורך הדין ואפילו אם אלה אינן מהחמורות ביותר עלי ספר החוקים. כן נקבע כי ישנן עבירות מוחלטות, שאינן דורשות כל יסוד נפשי ואשר בנסיבות יצביעו על קלון שדבק בהתנהגותו של עורך הדין (על"ע 1734/00 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב נ' עו"ד שפטל (לא פורסם, ניתן ביום 1.1.02); על"ע 4/88 עו"ד פלוני נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו, פ"ד מג (3) 481, 475; על"ע 2579/90, שם, בעמ' 733 - 734). יפים בהקשר זה דבריו שאמרה השופטת נתניהו:

"אין אנו סבורים, שמעשים, שאינם הולמים את כבוד המקצוע, הם רק כאלה שנעשו במסגרת המוגבלת של התנהגות עורך הדין תוך כדי עיסוקו בעבודה המקצועית, ונוטים אנו לראות התנהגות בלתי הולמת גם במסגרת רחבה מזו שהוגדרה בבד"א 8/76 (3), בעמ' 228, והמתרחבת, בנסיבות מתאימות, אף על התנהגותו של עורך-דין מחוץ לענייני עבודתו המקצועית. אך אין אנו רואים צורך לקבוע כאן הגדרות המדויקות, שאינן דרושות לענייננו" (על"ע 8/81 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' פלוני (לא פורסם, ניתן ביום 2.3.82)).

29. הבאנו מקצת מההלכות לענין הקלון רק כדי להראות שגם בעבירות שונות, ואולי כאלה שהן פחותות ממה שביצעו המשיבים, מצאו בהן עבירות שיש בהן קלון. למעשה כמעט כל הרשעה בעבירה פלילית נמצא בה קלון, אלא אם מדובר בעבירות קלות ערך.

האם במעשי המשיבים יש קלון?

אנו סבורים שמעשי המשיבה נגועים בקלון ממשי ומשמעותי;

ואלה נימוקינו:

א. מעשי המשיבים תמורים. הם הפרו ביודעין את נהלי שירות בתי הסוהר האוסרים על העברת מטרים כלשהם מתוך שיקולים של שמירה על בטחון המדינה.

ב. אין המדובר בכישלון חד פעמי או במעידה חד פעמית, כי המשיבים קיבלו יותר מפעם אחת מנציג המשרד אגרות והעבירו אותן לאסירים הביטחוניים ואת התגובות העבירו לנציגי הארגונים בעזה או למשרד. לגבי המשיב 1 הוא ביקר את האסירים מאות פעמים והעביר עשרות אגרות. פעילותם של המשיבים נועדה לקדם את פעילות הארגון שהוצא מחוץ לחוק.

ג. המשיבים ניצלו את מעמדם ומקצועם על מנת להערים על החוק ולפגוע בביטחון המדינה.

ד. נדרש מעורך דין להיות נאמן לחוקי המדינה ולגלות רמה מקצועית ואתית ההולמים את המקצוע. על-כן, עבירה על חוקי המדינה, [וניתן לומר שכמעט כל עבירה] המעידה על זלזול וחוסר כבוד של עורך הדין כלפי החוק, ניתן לראותה כעבירה שיש עמה קלון.

ה. בבד"מ 20/12 [ועד מחוז ירושלים נ' שירין עיסאוי] הנוכר לעיל [ואותו אנו מאמצים בכל הנוגע לקלון]. באותו מקרה נידונה הנאשמת להשעיה של שנתיים [בדעת רוב ודעת המיעוט היתה שיש להשעותה לחצי שנה]. לאחר מכן, היא היתה מעורבת בעבירות דומות, חוגש נגדה כתב אישום והיא הוצאה מהלשכה [לצמיחות], כך שהמדובר במי שיש לה עבר פלילי על אותו רקע ודומה והיא לא למדה את הלקח [לחבדיל מהמקרים שבפנינו כאשר למשיבים עבר נקי].

העונש הראוי

30. הקובל מבקש להשעות את המשיבים מהלשכה לתקופה של 10 שנים. לטענתו, זהו עונש פחות חמור מהוצאה מהלשכה [לצמיתות], אותו קיבלה שירין עיסאוי בבד"א 30/18
31. במרבית ההלכות בעניינים דומים נדונו המשיבים לתקופות השעיה קצרות יותר;
- א. בבד"מ 41/15 בענין סוהיר איוב, היא נדונה ל 6 חודשי השעיה וערעור על העונש נדחה [בד"א 33/16]
- ב. בפרשת ראמי עלמי [בד"מ 919/18] נדון המשיב לשנתיים השעיה ושם הורשע המשיב גם בעבירות מס.
- ג. בבד"מ 21/11 ועדת האתיקה של מחוז ירושלים נ' חגי יקותיאל, שם נדון המשיב ל 2 חודשי השעיה, בנוסף ל – 18 חודשי השעיה על תנאי בגין תקיפה בנסיבות מחמירות ועבירת איזמים.
- ד. בפרשת שירין עיסאוי [בד"מ 20/12 ועדת האתיקה של מחוז ירושלים נ' שירין עיסאוי] נדונה המשיבה לשנתיים השעיה בגין עבירות דומות [בפרשה הראשונה].
32. בין שאר הנסיבות המקלות יש לקחת בחשבון:
- א. המדובר בעורכי דין נורמטיביים שמאז המקרים חלפו כ-7 שנים בתן לא היו מעורבים בהליכים פליליים, נוסף על עברם נקי לחלוטין.
- ב. בית המשפט התיר למשיבים 1 ו-3 לעסוק בעריכת דין, למעט בעניינים פליליים, וזאת לתקופות מסוימות, וביחס למשיב 3 העיסוק יהא תחת פיקוחו של עו"ד יאסין גיית. מכל מקום, יש להניח כי במרבית התקופה לא עסקו בפועל בעריכת דין. נוסף על כך, המשיבים לא עסקו במקצוע עריכת הין בתקופות בהן ריצו מאסר [בין 6 חודשים לשנה]
- ג. האגרות לא נשאו סממן בטחוני ואין למשיבים רקע אידאולוגי העוין את המדינה. בית המשפט העליון בערעור קבע כי: "...העברת מסרים המיוחסים למשיבים אינה קשורה במישרין לביצוע פעולות טרור ויש להביא זאת בחשבון בעת גזירת העונש" [סעף 13 לפסק הדין]

ד. המשיבים היו בתחילת דרכם המקצועית ויש להניח שלא הבחינו די בין המותר לאסור [כנטען על-ידי הסנגורים]. לדעתנו, איננו יכולים לקבל הטענה שהמשיבים היו בתחילת דרכם המקצועית, חסרי ניסיון ולא הבחינו בין המותר לאסור. איש מהם לא ערך ביקור חד פעמי אצל האסירים. הם עבדו בעמותה שפעילותה נוגדת את החוק. מעורכי דין, שלמדו את רוי החוק, תמזו בכל הבחינת כדי לקבל רישיון לעריכת דין, היה עליהם להתבין בפעילות הלא חוקית של העמותה ומכאן שהיה עליהם לנתק את הקשר איתה באופן מידי והם לא עשו זאת.

ה. המשיבים הביעו חרטה אמיתית.

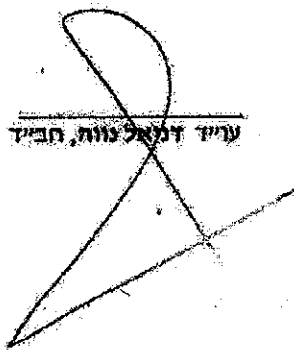
ו. המשיב 3 משמש בתור אפוטרופוס על אחיו הנכה ודואג לכל צרכיו ומסיעו ממקום למקום.

ז. המשיבים ביקשו לשנות את הסטטוס מאסיר ביטחוני לאסיר פלילי. [ריפסק דין בעתי"א - 59024-08-19 בבקשה לשחרור מוקדם].

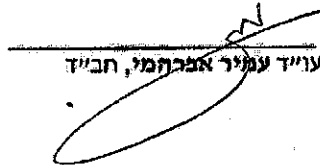
לכן, בהתחשב בנימוקים לקולא ולחומרא, אנו סבורים שיש להטיל על המשיבים השעיה מהלשכה לתקופה של 24 חודש, החל מעת קבלת החלטה זו [נוסף על התקופות בהן נמנע מהמשיבים לעסוק במקצוע עריכת דין]

ניתנה היום 19.7.20 בהעדר הצדדים, יש לשגר את ההחלטה לצדדים.

ערייד דניאל צוות, חבי"ד

ערייד עמיר אברהמי, חבי"ד

ערייד יתוש קימח, חבי"ד

החלטה אבואסיגא-השעיה עקב הורשעה פלילית-סופי-21-01-208